

Grundlag, hvorpaa hele Arbejdsløshedshjælpen, baade den vedtægtsmæssige og den fortsatte, hviler. Thi det er jo nemlig det forsikringsmæssige Grundlag, hvorpaa den vedtægtsmæssige Støtte ydes, der ogsaa præger Afsnittet om ekstraordinær Hjælp derigennem, at man som Maksimumsbeløb daglig, naar den fortsatte Hjælp er traadt i Virksomhed, har sat det Beløb, som den vedkommende har sikret sig gennem Arbejdsløhedskassen, og med Hensyn til den fortsatte Hjælps Varighed har givet Ministeren tri Bane for Fastsættelsen af Dage-tallet, dog som Maksimum det Antal Dage, hvori den vedtægtsmæssige Hjælp gives. Med disse Bestemmelser har man søgt at stimulere Arbejdsløhedskasserne til bedst muligt og længst muligt at hjælpe deres Medlemmer, ogsaa fordi der derigennem gives dem en bedre og mere langvarig fortsat Hjælp, end Tilfældet ellers vilde blive. Men naar man nu, saaledes som Flertallet her foreslaar, selv om det sker midlertidigt, stryger Bestemmelsen i Loven om, at den fortsatte Hjælp højst kan ydes i det Antal Dage, hvori den vedkommende har modtaget vedtægtsmæssig Hjælp, saa interesserer man Kasserne i i Stedet for at gøre Hjælpen saa langvarig som muligt at gøre den saa kortvarig som muligt, fordi man derigennem snarest faar de vedkommende ekspederet over paa den Hjælp, som ydes gennem Arbejdsløhedsfonden paa Bekostning af Stat, Kommune og Arbejdsgivere, og derigennem modvirker man en yderligere Udvikling af Forsikringsprincippet paa dette Omraade, en Tendens i Ændringsforslaget, som vi finder saa skadelig, at vi føler os forpligtede til at gaa imod den.

Og nu nytter det jo ikke, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen i denne Forbindelse nævnte, at sige, at Begrundelsen herfor er Krisens Langvarighed. Thi vel er denne Krise langvarig, men den har dog endnu ikke varet længere end den, vi gennemlevede i Aaret 1922, og den har ikke haft en Længde, som i og for sig under Hensyn til de Forhold, som er bestemmende her, kan være forbavsende. Og vi maa jo netop huske, at den Lovgivning, vi her beskæftiger os med, Afsnit 3 i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløhedsforsikring, netop er *Krisebestemmelser*. De er uden Betydning, naar Krisetilstande ikke er inde, og de skal først bringes til Anvendelse, naar Krisen er over os. Hvis vi da skrider til en Ændring af dem, vil det sige, at alle de Bestemmelser i Virkeligheden er betydningsløse, og at der ikke kan tillægges disse Bestemmelser nogen Vægt ved de Overvejelser,

som Arbejdsløhedskasserne muligt maatte ledes til at anstille med Hensyn til Indholdet af deres Vedtægter. Vi vil derfor, som sagt, heller ikke kunne tiltræde Ændringsforslagets § 2, men jeg maa paa mine Meningsfællers Vegne anbefale, at man ogsaa gaar imod dette.

Der er i Betænkningen udtalt nogle Ord, baade fra Flertallet — det findes i hvert Tilfælde i Betænkningen, selv om der ikke staar et Flertal bag Udtalelserne der — og fra Mindretallet, i Anledning af et Andragende, som er tilstillet Regering og Rigsdag fra nogle Funktionærforeninger og henvist til Udvalget. Det er Funktionærforeninger, som ved egne Kræfter og store Bidrag fra deres Medlemmer — vel ogsaa undertiden med Støtte fra erhvervsdrivende og Principaler — har søgt at løse Arbejdsløshedspølsen indenfor deres Medlemskreds ved Ydelse af Understøttelse, og som nu mener at være kommet i Vanskeligheder og i den Anledning henvender sig om at faa foretaget Ændringer i den gældende Lovgivning. Vi er fra vor Side rede til at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse, idet vi, som det er udtalt i Betænkningen, ser med stor Sympati paa Sammenslutninger, som ved egne Kræfter søger at løse saa omfattende Opgaver som dem, der her er Tale om. Vi kan ikke andet end glæde os over, at der indenfor Funktionærstanden er Kredse, som bortser fra den Hjælp, de maaske ved at melde sig kan opnaa gennem offentlige Kasser, og ønsker at hjælpe sig selv med den Evne dertil, som de enkelte Medlemmer økonomisk besidder. Det er til syvende og sidst en Tendens, som bør vinde Støtte ikke blot gennem Udtalelse af Sympati, men ogsaa paa anden Maade fra Statsmagts Side, naar man maatte komme saa langt ud i Vanskeligheder indenfor saadanne Foreninger, at man ikke længere magter at løse Opgaven. Men vi tror ikke, dette skal finde Sted paa en midlertidig Lov af den Karakter, der her er Tale om, ligesom vi ikke formener, det vil være heldigt i det hele taget at blande dette Spørgsmaal ind i Spørgsmaalet om Lovgivning angaaende Arbejdsanvisning og Arbejdsløhedsforsikring. Vi tror, det er et Spørgsmaal, som maa tages op paa særlig Lovgivning, og skulde den højtærede Minister finde Anledning dertil, er vi rede til at tage en Forhandling op med ham om denne Sag. Den højtærede Minister maa nu skønne over, hvorvidt de vedkommende Funktionærorganisationer er saaledes stillet, at de ikke længere formaar at støtte deres arbejdsløse, og han maa, hvis han finder, at dette er Tilfældet, under sit